Ч. 353 (13.898). Львів, понеділок 31. грудня 1934. Rocznik : opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·50 зол.
Четвертрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ювилейне свято українського міщанства.

Пятьдесятьліття Товариства українських реміс ників, промисловців і торговців „Зоря" у Львові. — Зізд відпоручників філій Т-ва „Зоря" з усього краю. — Архиєрейська Служба Божа і посвячення нового прапора. — Святочна академія. — Комерс.

Від місяців ішли приготування до ювилею Т-ва українських ремісників, промисловців і торговців „Зоря" у Львові з приводу його 50-ліття, що припадає в цьому році. Те ювилейне свято відбулося вчора 30. XII. з найкращим успіхом.

Попередив свято зїзд відпоручників філій Т-ва „Зоря" з краю, на якому явилося, крім львовян, 68 делегатів ,що заступали 19 філій (на всіх 20 істнуючих). Бракувало тільки відпор. філії з Ярослава. На тому зїзді, що радив у суботу в салі львівської „Зорі" при вул. Вірменській від год. 5. попол. до 11. веч., після привитання зібраних головою Матірного Т-ва п. Ю. Сидораком виголосив інж. М. Творидло реферат на тему: „Ремесло, промисл і торговля в теперішности і їх вигляди на будуче". По рефераті йшла оживлена дискусія, в якій забирало голос аж 16 промовців. З черги був ще реферат п. М. Галушки в організаційних справах, після якого розвинулася теж жива й цікава дискусія, в якій промовляло 10 учасників. На закінчення принято поставлені референтом резолюції. Замкнув зїзд короткою промовою п. Ю. Сидорак.

В день самого свята, в неділю, зібралися львівські члени „Зорі" і гості з краю раненько в домівці „Зорі", звідки вже в год. 7.30 рушили походом до архикатедральної церкви св. Юра. В поході несено 7 прапорів (зорянський старий і новий, львівської „Сили" й „Волі" і трьох філій „Зорі" з краю), попереду грала орхестра „Зорі".

В церкві св. Юра відправив Преосв. д-р Іван Бучко в окруженні о. мітрата Базюка й о. прал. Куницького та в асисті нижчого духовенства тиху Службу Божу, в часі якої грала орхестра „Зорі". Опісля Преосв. Бучко довершив посвячення нового, ювилейного прапору „Зорі", на якому з одної сторони красується образ Пресв. Родини, з другого Успенська церква (чи пак: дзвіниця-вежа при тій церкві). На закінчення того преґарного торжества віліграла орхестра „Боже Великий". Церква була виповнена вщерть українським міщанством та представниками ріжних наших львівських установ.

По посвяченні ювилейного прапору відвідало трьох представників „Зорі" разом з новим прапором В. Е. Митрополита в його помешканні. Митрополит поблагословив прапор і побажав Т-ву якнайкращих успіхів у його дальшій праці. Після того учасники свята вернулися знову походом з усіма прапорами й орхестрою до салі Нар. Дому, де члени „Зорі", представники установ і запрошені гості вписувалися до пропамятної книги і вбивали цвяшки в пропамятний щит.

В Нар. Домі, у великій салі Театру Ріжнородностей, почалася вполудне святочна академія. Започаткувала її орхестра „Зорі" відіграванням „Зорянської пісні", після якої виголосив привітну промову заслужений голова „Зорі" п. Ю. Сидорак. У тій промові відмітив він працю й заслуги для організації українського міщанства першого голови „Зорі", пок. Василя Нагірного, що проводив Т-ву „Зоря" 37 літ. Память Покійного вшанувала виповнена по береги саля повстанням з місць. По тій промові відспівав мішаний хор „Зорі" під батутою п. Гнатковського композицію Стеценка до слів Франка „Єднаймося". Композиція ця доволі трудна, тому тим приємніше зазначити, що хор „Зорі" відспівав її зовсім поправно. Як солістка виступила з успіхом п-і Филипова (гарний ліричний сопран). З черги виголосив другу промову перший секретар „Зорі" през. д-р Кость Левицький, що згадав про важку працю перших піонірів в організації нашого міщанського стану зпоміж міщан та інтелігентів і подав дороговказ для такоїж праці на будуче. І появу през. К. Левицького на естраді і його промову приняли зібрані гучними оплесками. В дальшому виступив муж. хор „Зорі", що відспівав дуже гарно Федьковича-Нижанковського „З окрушків". Тут вибивалися особливо солісти: п. Стецик (тенор) і п. Сомик (барітон). Черговою точкою були численні привіти, що їх відчитав секретар „Зорі" п. Хомяк. З важніших привітів відмітимо отсі: від Митрополита, від Просвіти, Рідної Школи, УНДО, РСУК, Н. Т. ім. Шевченка, Нар. Торговлі, Дністра, Сільського Господаря, Маслосоюзу, Карпатії, Союзу Українок, Міщ. Брацтва, Вищого Муз. Інституту, Нар. Організації Українців м. Львова, Сокола-Батька, Великого Лугу, Земельного Банку, Української Бесіди, Т-ва св. Андрея, СУПРУГА, Українського Кр. Т-ва Охорони Дітей, Українського Лік. Т-ва Нар. Лічниця, УСДП, Т-ва „Праця" ім. І. Левинського, Т-ва „Труд", Союзу Українських Купців і Промисловців, Відродження, Українського Техн. Т-ва, Союзного Базару, Українського Нар. Мистецтва; крім того від деяких прес. органів, від усіх філій „Зорі"; від українських установ з Яворова, Станиславова, Підбережець і т. д. та від кількох приватних осіб. Публика приймала всі ті привіти живими оплесками. Після привітів виголосила п. Ярослава Демчуківна з жаром написану спеціяльно на це свято декламацію-привіт Богдана Чорногора, а заразже потім зорянський міш. хор відспівав з верве ю „Наша славна Україна" Б. Кудрика і спеціяльно зладжену на це свято композицію Ярославенка (до слів Б. Чорногора) „Зорянська пісня". На закінчення відспівали всі учасники національний гимн, а зорянська орхестра віліграла марш. Фортепяновий супровід мав д-р Борис Кудрик.

Все те свято, яке звеличали своєю присутністю Преосв. І. Бучко і Н. Будка, мало наскрізь культурний характер і відзначалось високим піднесом духа. Варто ще зазначити, що сцена була прибрана незвичайно мальовничо прапорами, а по середині її висів портрет пок. В. Нагірного серед ручників і жовто-блакитних драперій.

*

Пополудні відбувся в салях Нар. Гостинниці комерс при численній участи міщанства, представників українських установ, преси і т. д. Серед дружніх розмов і промов, де впала неодна цікава думка та серед співів провели зібрані в найкращому настрою кілька годин.

ЗВІЛЬНИЛИ „ПРОСВІТУ" ВІД СТЕМПЛЕВИХ ОПЛАТ.

На інтервенцію Головного Виділу Т-ва „Просвіта" міністерство скарбу звільнило Т-во „Просвіту" від стемплевих оплат із титулу спадкового податку та від даровизн.

МІН. БЕК У ПОДОРОЖІ.

КОПЕНГАГЕН, 30. 12. ПАТ. Міністер Бек виїхав нині в год. 11. до Стокгольму з жінкою та заступником директора кабінету.

ФРАНЦУСЬКА ВІДПОВІДЬ НА ЛИСТ ГЕН. ГУРЕЦЬКОГО.

ПАРИЖ, ПАТ. У відповіді на лист ген. Гурецького французька секція Фідака вислала листа до польських комбатантів. Признають, що поляки можуть бути горді, що за 16 літ створили здисциплінсвану державу. Всеж тяжко зрозуміти, чому ця гордість Польщі така підозрлива. Поляки жаліються, що Франція їх не знає, а самі відмовляються дати виявснення причини своїх учинків. Рівночасно політичні та господарські противники Польщі стараються представити її в некорисному світлі. Польща повинна зрозуміти, що Франція вважає фр. польський трактат ненарушним. Між Польщею та Францією не зайшло нічого такого, що мало би неві дклично вий характер.

ЗДЕМОЛЮВАЛИ ЛЬОКАЛЬ.

МЕЦ, 30. 12. ПАТ. У звязку з недалеким плебісцитом скріпили значно кордонну сторожу у Франції та Сарщині. До багатьох місцевостей прийшли сильні відділи служби безпеки.

САРБРІКЕН, 30. 12. ПАТ. Правляча комісія заборонила всякі походи й маніфестації при приїзді поїздів, які везтимуть учасників плебісциту.

САРБРІКЕН, 30. 12. ПАТ. У Бліскаселі прийшло до поважнішої сутички між прихильниками статус кво і противниками. На зборах Фолькcбунду (організація католиків, прихильників статус кво) прийшло до бурливих сцен. На салі було 60—70 людей, що мабуть приїхали автами з Німеччини. Кількох із них кинулося на бесідника, одного з провідників Фолькcбунду, Імбуша, та тяжко потурбували його. Інші здемолювали зовсім льокаль. Виновники втікли вікнами та відїхали автами, що ждали на них. Поліція прийшла після ексцесів і арештувала шофера, іншого провідника, Гофмана, що стріляв із револьвера, та не ранив нікого.

САРБРІКЕН, 30. 12. ПАТ. Зачувати, що до басейну приїхав б. канцлер Німеччини Брінінг і переговорював потайно з управою Фолькcбунду, якого гаслом є: „З Христом і Німеччиною проти Гітлера та нового поганства!"

ВЖЕ НЕ БУДЕ ПЕРСІЇ.

Перський уряд видав розпорядок, на основі якого від 21. березня 1935 р. (перський новий рік) замість назви „Персія" вживатимуть назви „Іран".

РОЗСТРІЛЯЛИ НІКОЛАЄВА І 13 ТОВАРИШІВ

ЛЬОНДОН, 30. 12. ПАТ. Агенція Райтера повідомляє, що минулої ночі военний суд видав присуд на вбивника Кірова та його товаришів. Усіх підсудних з Ніколаєвим суд засудив на розстріл. Присуд виконали у суботу 29. грудня ц. р. вранці. Про виконання кари смерти появився офіційний комунікат.

ЗАВАЛИЛОСЯ 250 ТИСЯЧ ТОН СКЕЛЬ.

Біля Ст. Маргарет між Довером і Ділем підчас страшної хуртовини із страшним грюкотом завалилося до моря ок. 250 тисяч тон скельних відламків землі. Жертв у людях не було. Згинули при тому лише сотки мев і знищилося багато гнізд.

Зїзд делеґатів РСО.

Як ми вже коротко повідомляли, 26. ц. м. відбувся в салі Нар. Дому у Львові зїзд москвофільської „Русскої Селянскої Організації" (РСО). Делеґати дістали 50 прц. залізничу знижку, тому приїхало людей досить багато (всіх присутніх було ок. 200 осіб). Політичний реферат виголосив голова РСО, сеніор Ставропігійського Інституту, А. Ґулла. Він не мав видно нічого кращого заявити, як те, що „відноситься безкомпромісово і неґативно до українського сепаратизму" (!) та з ґрубою лайкою накинутися на голову УПР д-ра Дмитра Левицького за його соймову промову. Призначення о. д-ра Масцюха лемківським Ап. Візитатором назвав „положительним успіхом", супроти поляків склав урочисту заяву льояльности та палко застерігався, що „единство русского народа" не має нічого спільного з „політичною іредентою". Про „Народній Дім" висловився дуже коротко, що „власти терпят создавшееся положене, хотя оно наносит не тілько матеріяльний ущерб галицко-рускій общественности, но і підриває моральний престіж властей" (цитат за „Землею і Волею". Такою „малоросійською" тарабарщиною велася взагалі наради зїзду: тільки запрошення на зїзд були розіслані у чисто московській мові, зрештою ледви чи трьох присутніх могло би говорити по московськи).

Всіх точок зїзду було аж 12. Референтами були м. і. Марко, редактор „Землі і Волі" (комунізуючого органу РСО), адв. з Жовкви д-р Хиляк і і. Але найцікавішою точкою була 8-а, про яку саме звіт у „Землі і Волі" промовчує: дискусія. Бо в дискусії показалося, що дволична гра, яку веде п. Ґулла і комп., який назовні відмежовується від Михайла Бачинського і його господарки в Нар. Домі, а на ділі є його політичним приятелем і робить з ним усякі „сделки" навіть на терені Ставропігії, що та гра „опозиції" супроти Бачинського і найтіснішої співпраці з ним та користання з його услуг як посередника до львівського виділу безпеки і міністерства внутрішніх справ — членам РСО не дуже подобається. Один делеґат з Лемківщини назвав Бачинського „Юдою Іскаріотом", а та назва стрінулася з загальним признанням: відізвалися голоси „на гак" і „до кріміналу". Колиж о. Палій старався боронити Бачинського м. і. такими арґументами, що „хто виступає проти пана посла Бачинського, той виступає проти польського правительства" — счинилася така буря, що головуючий Ґулла мусів відібрати йому голос. Один з промовців, Курдидик, заявив, що він вніс недавно особисто у Варшаві на руки польських офіціяльних чинників скаргу на Михайла Бачинського і Слезюка за їх господарку у Нар. Домі, і це дуже присутнім сподобалося.

Остаточно до „центрального совіту" вибрали майже всіх із попереднього складу. Отже головою став знову Ґулла, членами Цебринськи, Марко, Ганасевич, Луцик, Хиляк, Гнатишак з Криниці і інші москвофільські „стовпи". Перемога Ґулли всетаки дуже сумнівна, бо по суті його політику зїзд осудив. Невідомо теж, як надалі „предсідатель" РСО ставитись буде до Михайла Бачинського і його адлятуса Слезюка та на кім схоче опертися. В усякому разі новий „совіт" РСО не дає ніякої ґарантії, що та партія буде щиро й активно протиділати господарці Бачинського і що старатисьме санувати відносини у старих установах, забагнені пп. Бачинськими. Протиукраїнські резолюції, приняті зїздом, свідчать теж дуже сумно про розуміння сутньої сучасної національної і міжнародньої ситуації: волочитися у хвості російської реакції, одночасно зиркати у сторону московсько-комуністичного імперіялізму і підлещуватися польській владі це і неприємна і дуже хитка „плятформа" РСО. Крайня пора, щоби чесні одиниці зпоміж москвофільського табору, які не затратили ще почуття глузду, порвали з тим анахроністичним спекулянством і шукали виходу з ситуації у співпраці з українським національним табором для добра народу.

Три дні на Буковині.

Враження з подорожі й побуту у Чернівцях.

(Докінчення.)

ВАЖНІШІ БУДІВЛІ ЧЕРНІВЕЦЬ.

Мистецтво мистецтвом, а мороз таки докучав. Площею, що мабуть має назву Рибної і на якій жидики обтулювали свої помаранчі, виноград і яблука ганчірками, ми шпарко перейшли під університет.

— Це нічого собі будинок. Але щоб ви бачили. (Будинок сірий, одноманітний, скажім: камениці Наук. Т-ва ім. Шевченка). Цей збоку — новий будинок, вже за румунської влади. Вже коштує міліон леїв, а ще вікон і дверей нема. А цю баню на горі бачите? Астрономічна. Мала за пляном обертатися, але не хотіла. Двічі розбирали. Тепер, кажуть, крутиться...

Мороз не дозволяє захоплюватися будівництвом бані, що не крутиться, довго.

— А оце театр-опера.

— Знаєте, до львівського подібний — дивно мені. — Менший, але стиль і вигляд той сам. Отже є у вас опера?

— Є. Доволі часто грають. Приїздять іноді з Букурешті. Тільки люди ходити бояться...

— Чому?

— Є в нас такі кузісти, „залізна ґвардія" — фашисти. Здебільша студенти. Жидів не люблять. Іноді увірвуться досередини й давай віче: Геть жидів! До Палестини! — і кріслами з ґалерій арґументують. Хто піде? Йдуть офіцири і то зі зброєю.

— А поліція?

— Поліція іноді не допустить. Були випадки, що не допустили, так у театрі кропили вікна камінням. Це, зрештою, в кузистів не вперше й не новина. Поганий народ.

Мороз і кузистів нецікавими робить. Таких казок слухав би до вечора, як пригод Карла Мая. Подібні.

— Псс! (це так я з захоплення).

— Це резиденція митрополита. Румунського.

Проти нас виростає капітальний комплекс будівель, побудований у формі квадрату без одного боку. Увесь з червоної цегли, з розкішними ґзимсами й колюмнадами. Довгі черги вікон перепинюють величаві вежі й бані церков. Цілість така потужна, велична, настроєва й поважна, що ради неї варта до Чернівець їхати (маю світлину, урядую щодня 10—14, приходьте!).

— В оцім парку в [illegible]ті чудові квітки й рожі. Ця саля напроти — [illegible]рова — займає оцей цілий поверх. Повно мальовил. Ах, шкода, що ми не поступили до проф. Ліпецького, був би вас провів. Має ключ.

— Це кустош?

— Ні, український маляр у Чернівцях, що малював портрет митрополита.

— Український маляр у Чернівцях?!!

Прошу не дивуватися. Ще більше окликів ставили після цього питання фахові малярі й мистці у Львові, коли я показував їм світлину одного його мистецького портрету. Сам артист — такий унікат, що можна дивуватись. І з того, як і що він творить із того, що про нього мало хто знає.

СПОГАДИ ПРО ЗЇЗД 1914 р. — КАЛЕНДАР, ЯКИЙ Я ХОТІВ...

Буду скорочуватись. Цікавого матеріялу з подорожі є безліч, але списати його неможливо вже цього року. Залишається на те ще лише це число. Отож — залишимо цифри і статистику: Будемо слідкувати за тим, що і їх створило — буденним життям.

Ред. Сербинюка, що мешкає на Роші, передмісті, до якого стрімголов вулиця по під парк, не застав я дома. Треба було умовитись на вечір, а покищо, йти загрітись до того товариша, що мешкав недалеко. Це той, якого батько виробляє пасту і якому цею дорогою дякую за привіти, що їх недавно від нього дістав.

Пішли. Мати товариша — колишня Січовичка, навіть на здвигу в 1914 р. була. Батько теж Січовик, але його не було в хаті. Згадувала Львів і „ті" часи.

— Не те, що тепер. Таке от вам моя сусідка каже: Виписуйте сина з „Запорожців", я от свому заборонила ходити.

Я пив перше буковинське вино і слухав. Вино було, як ці спогади: солодке, пяне й густе, як мід. Відпитись годі було, а кращого я потім вже не пив. Пив ще і друге хатнього виробу, теж славне. Подав би я адресу матері того товариша всім, що відвідують Чернівці, але — що мені тоді залишиться?

Товариш найшов для мене грубу історію румунської літератури (що ми знаємо з неї? Душа Чара, Панаїт Істраті, королева Марія — а вона досить груба!) і показав мені календар „Мінерви" з 1908 р., з безліччю репродукцій картин Ґріґореску, що святкував тоді свій ювілей. Признаюся щиро: Я мав охоту той календар вкрасти. Не зробив цього з двох причин: 1) Друзяка сам дорожився ним і 2) обіцяв мені такий роздобути. Маю його світлину і жду до сьогодні.

ПАЛКІ ОЧЕНЯТА. — Д-р БОЙЧЕНКО. — ЙДУ!

Ми вернули до Нар. Дому. В „Запоріжжі" дожидали нас. Я стиснув яких 30 юнацьких правиць і 15 ручок. Пішла розмова, точніше — говорив тільки я, бо мої господарі ставили мені забагато питань. Тішилися всіми нашими успіхами. Оповідали дещо зі свого.

Під кінець розмови ввесь час з сусідньої кімнати гудів спів. „Буковинський Кобзар" робив пробу. Я хотів конче побачити її, але проти мене було забагато палких очей і симпатичних оченят, щоб їх можна було легко покинути. Колиж врешті мені це і вдалося і бажаючи якнайтіснішого контакту з Буковиною, я запросив усіх запоріжців приїздити до Львова та шукати мене — проба втихла, а на коридорі зустрінули ми тільки хористок, що виходили. Водночас дві пропозиції:

1) Проф. Ліпецький просить до себе.

2) Хочете бачити д-ра Бойченка?

На візиту йти — пізно, отже хочу бачити д-ра Бойченка, відомого дириґента й композитора.

Стоїть з розясненими очима, у смушковій шапці і дзвінкою мовою:

— Так це ви!

Ми умовилися на позавтра на обід до нього. Водночас запізнали мене з адв. Е. Масікевичем, поважним театральним діячем Буковини.

А тепер — до ред. Сербинюка. Я обіцяв прийти пів до девятої, є пів одинацятої. Йду!

Анатоль Курдидик.

В обороні наших анґлійських прихильників.

Відповідь фундатора Українського Бюра в Льондоні п. Я. Макогона п. Коростовцеві.

(Докінчення.)

П. Коростовець каже:

„В тих-же анґлійських консервативних колах, де український національний Гетьманський Рух придбав уже вагу, поширювалися аґентами цього Бюра чутки, що немов би вони, то-то „Українське Бюро" працює в тісному контакті з Гетьманом!"

Справа виглядає зовсім навпаки. **Акція п. Коростовця в Льондоні принесла українській справі стільки шкоди, що треба було від неї відмежуватися і видати до „тих-же анґлійських консерватсвних кол" осібну заяву, що Бюро не має нічого спільного з тією акцією.** (Редакція одержала копію комунікату з дня 18. XII. — 33 у цій справі. — Прим. Ред.).

Не менше рішучо відмежувалося Українське Бюро вже на самому початку своєї діяльности від особи п. Коростовця. Може це [illegible] одна з причин його засліпленої ненависти проти Бюра. Вкінці липня 1931. року зявився п. Коростовець у Льондонському Бюрі, посередництвом [illegible] гетьманських кол [illegible] при свідкові велику готовість заняти посаду управителя Женевського Бюра, коли йому було сказано, що місце управителя Льондонського Бюра вже заняте. Тому, що п. Коростовець заявив — „але попереджаю Вас, що я дуже дорогий", кандидатура його відпала, бо в Українських Бюрах працюють для ідеї, а не для грошей.

Тісна співпраця п. Коростовця та гетьманських кол з Мавнді Ґреґорі (бувш. видавцем „Гвайт Гол Ґазет"), якого засуджено за недозволені „сделкі" на два місяці арешту і грошеву кару, належно свідчить про них. Мавнді Ґреґорі був свого часу головою „Гетьманського Англо-Українського Товариства".

П. Кростовець каже:

„В своїх бюлетенях, подаючи критику радянських вчинків на Україні, це „українське" бюро обмежується в більшості тільки до даних з радянської часописної самокритики...

Це знов вказує на те, що п. Коростовець навіть не задає собі труду перечитати бюлетени та пресові звідомлення Українського Бюра в Льон-

довї. Колиб він перечитав їх, то побачив би, що переважна частина цих інформацій про Совіти не є „радянська часописна самокритика", але інформації, вібрані на підставі звітів англійських журналістів, подорожних та з інших достовірних джерел, як інтерв'ю з втікачами і т. ін. В „Оглядах польської, совітської та іншої преси" подаються витяги з преси. Кожний знає, що між рядками совітської преси трапляються інформації, які яскраво свідчать про становище в краю, і які для закордонного читача мають величезне значіння. Дані совітської преси бють московську політику дошкульніше навіть ніж чужа критика.

П. Коростовець каже далі про Бюро:

„...Ці пани разом з єдиним антибольшевицьким фронтом, сплелись зі Славянським Інститутом, що ним кермує акт. проф. Пірс (має бути Перс — моя прим.) ненависник незалежности України і більший, єдинонеделімець, ніж самі єдинонеделімці..."

Для докладнішого ознайомлення українського загалу додам пояснення, якого п. Коростовець не подає, а саме, що професор сер Бернард Перс є головою, себто деканом славянського факультету льондонського університету, і що видання цього славянського факультету (його правильна назва є Школа Славянських і Східно-европейських Студій) втішаються високою пошаною у науковому світі.

П. Коростовець може того не знає, що з професором Персом „сплелись" і тісно співробітничають такі знані українські світові громадяни, як проф. Іван Мірчук, що належить до ближчих гетьманських кол у Берліні, проф. Дмитро Дорошенко, д-р Василь Кучабський та інші.

А в однім з видань того факультету (з грудня 1931. р.) фігурують одночасно побіч себе імена професора Івана Мірчука і А. В. Байкалова, того, „що навіть не признає істнування української мови". Того Байкалова, з яким мало сплестись Бюро і я. Тепер можу відповісти також на запит п. Коростовця:

„Ми запитаємо, як може „Українське Бюро", що немов би виступає за Самостійну Україну, єднатися з такими протаґоністами єдинонеділимої Росії, як Байкалов, що не признає навіть істнування української мови?"

Ані я, ані Бюра не єдналися з „такими протаґоністами єдинонеделімої Росії як Байкалов" з тої дуже простої причини, що ані я, ані управитель Бюра, ані хтось з урядовців Бюр ніколи п. Байкалова не зустрічали, не говорили з ним ані одного слова, не писали ніодного рядка, а навіть ніхто не знає, як він виглядає. А ціле твердження п. Коростовця про „відбування багато разів нарад" це звичайна брехня, як і інші його твердження.

Щодо Комітету допомоги голодним у Льондоні, то цей Комітет наскрізь гуманітарний та стоїть у тісному звязку з Комітетом Й. Е. кардинала Інніцера, у Відні, з українськими допомоговими комітетами у Львові, Празі, Парижі і т. д. Від довшого часу посилає він правильно харчеві посилки для осіб на Совітській Україні, про що добре поінформовані всі українські допомогові Комітети. Всі зібрані гроші вживається виключно для допомогової акції. Члени Комітету не дістають ніякої винагороди за свою працю. Комітет має всі посвідки від тих, що дістали пакети з поживою на Україні.

Не говоримо про п. Коростовця як такого, його особа мало кого цікавить і на його наклепи не варта булоб звертати уваги, але він є офіціяльним представником п. Скоропадського, що всеж кілька місяців стояв на чолі української держави. Як він прийшов до влади, як її виконував, і як полишив її, це друга справа.

Між українськими партіями та угрупуваннями все були менше та більше гострі суперечки, та й де їх нема. І Українським Бюрам та їх співробітникам доводилось часом терпіти рівні безосновні напади, на які здебільша вони не звертали уваги. Але треба ствердити з признанням, що ніхто з українців ніколи не виступав з нападами проти чужинців, прихильників української нації і справи.

Предстваник п. Скоропадського був справді перший, що здобув цю сумну славу, виступивши в незвичайно нечесний і некультурний спосіб проти чужинців, що користуються заслуженою повагою в цілому культурному світі, проти англійців ріжних політичних напрямків, але зєднаних щирою прихильністю до України та її визвольних змагань.

Осуджуючи цю дійсно злочинну акцію представника колишнього гетьмана Скоропадського, полишаємо самому українському громадянству, бо ні еміграція, ні Українські Бюра, але краєвий та його відповідальний провід зможе видати належний осуд.

Я. Макогін.

Ширіть наш часопис!

Ще про вибори у Сокальщині.

З листів до Редакції.

Хвальна Редакціє!

В 5. ч. час. „Батьківщина" з дня 29. листопада 1934. появилася стаття п. Дмитра Палїва м. і. про вибори до сільських громад в Сокальщині, на яку ми негайно післали спростування до редакції „Батьківщини" на підставі § 19. пресового закону.

Тому, що „Батьківщина" до нині не помістила нашого спростування, з приводу чого йдемо на судову дорогу, просимо помістити ласкаво це спростування на сторінках „Діла" для поінформування нашого громадянства про фактичний стан справи.

„Неправдою є, наче би ріжні люди на ґрунті Сокальщини старалися допровадити до створення одного українського виборчого комітету і наче би ми заявили, що „УНДО само буде переводити вибори", зате правдою є, що лише п. Кость Мигаль звертався до нас в тій справі іменем Ф. Н. Є., а ми йому заявили, що з людьми, з якими через особисті на нас напасти, змушені були зірвати всякі звязки, — не можемо творити спільного комітету.

„Неправдою є, наче би в тій самій справі звертався до д-ра Хоминського п. Семен Мороз і неначе би д-р Хоминський заявив йому „якщо вибори програєте, то я на тому не потерплю", а зате правдою є, що д-р Хоминський тих слів не вжив і вжити не міг, бо п. Семен Мороз перед виборами зовсім до нього не звертався, а звернувся доперва до нас по виборах з проханням інтервеніювати і внести зажалення на спосіб переведення виборів. Цієї помочі ми йому не відмовили.

„Неправдою є, наче би „панове Перфецький і Хоминський заключили отой славний повітовий компроміс і вони оба їздили до сіл, які не годилися на негідний компроміс (Хоробрів) і перепирали компроміс", зате правдою є, що ніякого повітового компромісу ми не заключували, по селах їздили ми не для перепирання неістнуючого зрештою повітового компромісу, а для допильнування на місці належної підготовки виборів, вислідом чого було, що в богатьох селах довели ми до збільшення українських мандатів. Зокрема до Хороброва їздили ми на жадання місцевого виборчого комітету для ратування загрожених 3 українських мандатів, що нам і вдалося.

„Неправдою є, наче би ми, не вважаючи на обіжник УНДО-ня, щоби приймати тільки чесні компроміси, заключили інший компроміс, зате правдою є, що нечесні компроміси заключено лише в кількох селах і то таких, які до нас у справах виборів не зверталися або нашої ради не послухали".

До повищого спростування додаємо, що висліду виборів у Сокальщині ніяк не можемо вважати „найгіршими" ні „соромними", коли порівнається поданий у газеті „Земя Сокальска" та передрукований в „Ділі" вислід виборів з віроісповідною офіціяльною статистикою Сокальщини.

На підставі „Вядомосці статистичних" д-ра І. Вайнфельда з р. 1925 і 1926 — нових статистичних даних не маємо — нараховувала офіціяльна статистика 64.9 проц. греко-католиків у сокальському повіті. Українців нараховує ця статистика тільки 56.9 проц. і тому беремо під увагу лише віроісповідну статистику, як більш зближену до фактичного стану річи.

Колиж порівнаємо цю віроісповідну статистику з цифровими вислідами останніх виборів до сільських громад у Сокальщині, які виказують, що на 1730 загального числа радних вибрано українців 1070 і „старорусинів" 110, то покажеться по численні українських і „староруських" радних, що вибрано 1180 наших радних, а це відповідає 68.09 проц. загального числа радних!

Вправді подане в „Земі Сокальскей" число наших радних з 1927 р. більше ніж у 1934 р., то треба взяти під увагу збільшення від 1927 р. польського населення сокальського повіту спровадженими з заходу кольоністами, складність нової виборчої ординації і реґуляміну та інші обставини, серед яких відбулися теперішні вибори.

Вкінці зазначуємо, що оголошені офіціяльно висліди виборів зі східно-галицьких воєвідств наглядно виказують, що сокальський повіт зовсім не потребує стидатися висліду останніх виборів, а навпаки належить до тих повітів, в яких вибори випали для нас розмірно найкраще.

З високою пошаною

Д-р Роман Перфецький, Д-р Лев Хоминський

Сокаль, 26. грудня 1934.

Всі як один зложимо великий „Дар Просвіті" на її велику працю.

„Архів славянської музики".

З діяльности музикольоґа п. Х. Стешка у Празі.

Чеська Академія Наук у Празі рішила мин. місяця видати між своїми виданнями розвідку з ділянки музикознавства доцента Високого Українського Педагогічного Інституту та лектора Вільного Українського Університету у Празі, Хведора Стешка, під наголовком „Чеські музики в українській церковній музиці". Згадана праця вийде вже в початках наступного року, як одна з наукових розвідок у випусках Академії Наук „Rozpravy".

Праця українського вченого являється дорібком його довголітніх студій даного предмету в Празі та обоснована джерельно підчас його побуту в Галичині в 1931—32 рр.

Чеська преса підносить вартість цієї праці, як поважного наукового вкладу в чеське музикознавство. Наскільки ця праця важніша для нашого музикознавства і згадувати не треба.

Водночас, названому проф. Ф. Стешкові, доручив Славянський Інститут у Празі основати і вести „Архів славянської музики", в якому теж вміщатисяме й український відділ.

„Архів славянської музики" у Празі, буде обіймати спершу біографічний та бібліографічний кабінет. Згодом поширений буде, як каже чеська преса, й на інші ділянки музикознавства. Особа Ф. Стешка дає надію, що український відділ „Архіву" стоятиме не тільки на належній висоті, але що праці „Архіву" будуть застосовані до потреб української науки.

Д-р С. Т. Лісовська.

НОВИНКИ

— **Конфіската.** Луцьке повітове староство забрало ч. 11 місячника „Рідний Колос" за статтю „Націоналізм, інтернаціоналізм і космополітизм". Часопис видає егром. п. Дибенко, б. професор української гімназії в Луцьку. Одночасно та сама стаття зенята й в календарі „Рідний Колос" того самого видавця.

— **Подешевіють південні овочі.** У звязку з тим, що ввійшов в життя польсько-еспанський торговельний трактат польське міністерство скарбу з 28. грудня обнизило мито на помаранчі та мандаринки, спроваджувані морським шляхом на Гдиню з 200 зол. на 40 зол. за 100 кґ. У звязку з тим, як обраховує міністерство

торговлі, помаранча в детайлічній торговлі повинна коштувати найбільше 25—30 сот. мандаринка найбільше 15 сот. В купецьких колах кажуть, що після знижки митних оплат помаранчі повинні коштувати 30—40 сот. Вже в пятницю, 28. грудня, митні уряди обраховували митні оплати від транспорту помаранч на основі нової, зниженої тарифи.

— **Хто має право носити чорні ряси?** Найвищий суд у Варшаві рішив, що згідно з конкордатом носити чорні ряси вільно тільки католицькому духовенству. Вживання тої одежі духовними інших віроісповідань або сект, має характер баламучення людей і є провиною, передбаченою в арт. 29 закону про переступства.

— **Великі жидівські ошуканства.** В нафтово-промислових і фінансових колах великого шуму наробило банкроцтво великого нафтового підприємства Айзіґа Хаїма Ґріфля і синів з осідком у Станиславові. Свого часу ця фірма була осередком нафтового промислу, маючи 3 рафінерії нафти в Станиславові, Коломиї і Сквавіні, а крім того копальні і нафтові терени в битківському і бориславському басені, під Віднем і в Румунії. Маєток Ґріфлів представляв перед кількома роками вартість 8 міліонів зол. Одначе з тим роком почалися ріжні зловживання в господарці фірми, що заривала кого тільки могла: банки і приватних капіталістів, на грубі суми, якими орудувала неекономічно, а навіть пускала фальшиві векслі. Щоби добути якнайбільші капітали, фірма заанґажувала агентів, які вишукували у людей гроші і намовляли їх льокувати у Ґріфлів, обіцюючи високі зиски. Всі ті гроші Ґріфлі тратили на невдалі спекуляції та розгульне життя, живучи переважно за границею. Нарешті все виявилося, фірма оголосила невиплатність і справою занялася прокураторія. Ціла низка банків і багато приватних осіб потратило великі суми, з Ґріфлі і кількох їхніх урядовців будуть незабаром відповідати за ошуканства перед судом Родина Ґріфлів походить зі села Биткова пов. Надвірна, де мали невеличке рільне господарство.

— **Львівська хроніка.** Нічю на неділю злодії підкопались до крамниці Як. Рапапорта при Леґіонів 33. і приготовили собі вже 4 мішки текстильних товарів вартости 5.000 зол., та їх сполошили, тому забрали лише звій сукна вартости 500 зол.— Арештували шофера Павла Федоровича, що по-пяному наїхав на Бернардинській площі на таксівку Терентія Войтовича. Оба авта ушкоджені й непридатні до вжитку. — До хати Тереси Шавловської при вул. Технічній 10. зголосився якийсь обманець, представився як контрольор водопровідних заведень і здемонтував та забрав купальняну піч. — З хати Реґ. Гальперн при вул. Жовківській 86 нічю на неділю злодії вкрали біжутерії вартости 1.500 зол. — Норб Брік, власник дентистичного заведення при вул. Леґіонів 7. повідомив поліцію, що Авр. Штраснер і Марк. Індик із вул. Сонішної 41. взяли в нього дентистичного приладдя на векслі без покриття.

— **За спроневірення громадських грошей.** В окружному суді в Перемишлі відбулася розправа проти війта зі Сняжич, І. Ваньчевського, за спроневірення з громадської каси 800 зол. Його засуджено на один рік вязниці без припинення кари.

— **Водопровід у Луцьку.** Луцький самоуряд розпочав перед місяцем роботи над водопроводом. Роботи йдуть пиняво з огляду на морози, а також з недостачі готівки, що викликає перерви в праці.

— **Справа свящ. Табаковського.** В луцькому окружному суді розглядали справу православного священика зі села Городища о. Табаковського, якому прокуратура закидає приналежність до УОН і протидержавну діяльність. На домагання оборони справу відложено задля переслухання свідків.

— **Вбивство молодого агронома.** В селі Улягиках на Луччині в суперечці за маєток молодий селянин вбив старшого брата аґронома А. Куца-Тимощука-Волиняка, що скінчив вищу школу сільського господарства й не маючи праці у своєму фаху, займався господаркою на батьківській землі. Вбивника арештовано.

— **Великі морози на Сибірі.** Як повідомляють з Москви, на Сибірі настали великі морози. В Якутську термометер показує —52 ст. Цельзія, в Новосибірську —42, в Караґстані —33. В останніх днях над південною частиною Сибірі лютиться снігова завируха, що засипала всі залізничі шляхи. Східні вітри, які маємо від двох тижнів, приносять филі морозу і до нас.

— **Застрілив злодія.** Поліційна станиця в Грембові пов. Тарнобжеґ дістала вістку, що в селі є пошукуваний розвалівською поліцією злодій Йосиф Янечка. Окружили його в стайні одного господаря. Коли Янечку візвали, щоб піддався, він кинувся на поліцая з кинжалом. Поліцай злодія застрілив.

— **Страшна смерть фільмового статиста.** У фільмовому ателіє „Барандов" у Празі накручували сцену фільмової комедії, в якій актор, що грав головну ролю, мав випрасувати собі штани під величезним паровим вальцем, який втовкає каміння на дорозі. Валець, згідно з фільмовим „дотепом" мав урватися та розбити вибудований в ателіє ресторан, із якого в переполосі втікають гості. При накручуванні цієї сцени один із статистів не вспів утікти й валець роздавив його на смерть. Статист той був колись багатий театральний імпресаріо, що тепер із недостачі іншого заняття так хотів заробити на хліб. Лікарі здогадуються, що серцевий удар унеможливив нещасному втікнути впору.

— **Плита в честь погибших — на ліцитації.** У Парижі викликало велике обурення, що податкова влада виставила на ліцитацію горорізьбу долота відомого французького мистця Діранда в честь 1.500 париських студентів, що згинули в світовій війні. Плита ця це власність генерального т-ва студентів, у Парижі та була в будинку того т-ва в латинському кварталі. Т-во зліквідувалося, бо не могло дати собі ради з грошевими труднощами. Молодь не могла заплатити 600.000 франків залягаючого податку. Тому екзекутор заняв що лише далося і навіть згадану плиту. Студенти хотіли забрати плиту назад, та це не було так легко, бо вона важить дві тони. Влада боялася, щоби не прийшло до студентських заворушень і зняла секвестр із плити.

Що ескімоси дістали на ялинку? Ялинка в ескімосів не така величава, як в інших народів, усеж святкують вони Різдво як можуть святочно, а цього року ялинка їх була незвичайна. Ескімоси віддавна потребували більших стад ренів, що є їх одиноким маєтком. Тому канадійський уряд закупив 3.000 ренів в Алясці та відставив їх до вічних снігів, де живуть ескімоси. Поручили це Андрієві Баррові, який щойно тепер, після 5-літньої подорожі з ренами добився до ескімосів.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Катерина Гануляк, мати відомого видавця Гр. Гануляка, померла в селі Синява, сяніцького повіту. Покійна, хоч малоземельна селянка, дала свого сина до шкіл та виховала дві доні на добрі і свідомі громадянки. В. Ій П.!

СПОРТ.

ЗАКОРДОННІ МЯЧЕВІ ЗМАГАННЯ.

МІНХЕН. Рух — ФЦ Баерн 1:0 (0:0).

ГАКІВКА.

ЛЬВІВ. А. З. С. — Україна 7:0 (1:0, 3:0, 3:0).

ЛЬВІВ. Чорн. — Варшавянка 5:0 (0:0, 2:0, 3:0). Змагання за мистецтво в гаківці.

КРИНИЦЯ. Лехія — КТГ 6:0 (2:0, 2:0, 2:0).

КРАКІВ. Краковія — Вінер Айслявфферайн 2:1 (1:1, 1:0, 0:0).

ВАРШАВА. Огніско (Вильно) — Леґія 3:2 (2:2 1:0, 0:0).

ПОЗНАНЬ. АЗС — Варта 1:0

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 31. XII. год. 3.30 поп. „Дванацять годин пригод".

Понеділок, 31. XII. год. 7·30 веч. „Під примусовою управою".

Понеділок, 31. XII. год. 11 в ночі „Роскішна дівчина".

Вівторок, 1. I. год. 3·30 поп. „Пасторалка".

Вівторок, 1. I. год. 7·30 веч. „Роскішна дівчина".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 31. XII. год. 7·30 веч. „Товариш".

Вівторок, 1. I. год. 7·30 веч. „Під примусовою управою".

Кіна.

АДРІЯ: „Чаплін на війні", „Приблуда."

АПОЛЬО: „Ігумен Кордецький" (Оборона Ченстохови) з Кар. Адвентовичем

АТЛЯНТИК: „Петербурські ночі".

ВАНДА: „Рік 1914".

ҐРАЖИНА: „Маскарада".

КАСІНО: „Острів скарбів" (Волес Бері).

КОЛІСЕЙ: „Хоробрий хлопець", ревія „Ялинки та дівчинки".

КОПЕРНИК: Казка про лісовиків-дробенят" (колірова фільма), „Весняна парада",

МАРУСЕНЬКА: „Тепер і все", ревія „Гіп, гіп, ура!"

МІРАЖ: „Дівча з Будапешту" з Франціскою Ґаль.

МУЗА: „Тарзанове кохання".

ПАЛЯС: „Уланські обіти".

ПАН: „Королева Христина" (Ґрета Ґарбо).

ПАСАЖ: „Чортиця" та ревія.

РАЙ: „Радісна година", М кі-Маус.

СВІТ: „Чи Людина то дівчина?"

СОНЦЕ: „Син джунглів".

СТИЛЕВЕ: „Гріх" ревія „Лише до нас!"

УТІХА: „Дольорес — жінка смерти" та ревія.

ХИМЕРА: „Пісня козака" (Джозе Мохіка).

Закордонне радіо.

Понеділок, 31. грудня 1934.

Відень (506,8) 1·00, 13·10 Концерт, 17·05 Солісти (муз., спів), 18·55 „Пімста диника" оп. И. Штравса, 22·30 Сильвестровий вечір, **Братислава** (298,8) 15·55 Концерт, **Прага** (470,2) 17·45 Віольончеля, **Прага II.** (249,2) 13·40 Англ. пісні, 18·10 Легка музика, **Париж** (1648) 13·00 Музика, 21·00 „Траґальдабас" ком. Вакерія, 23·30 Сильвестрова авд., **Берлін** (356,7) 18·00 Вес. авд. 19·45 Новорічна промова мін. Ґебельса **Кеніґсвустергавзен** (1571) 16·00 Концерт, 19·10 Авд. для самітних (Брамсові пісні), **Кельн** (455,0) 11·00 Пісні, музика, **Ляйпціґ** (382,2) 18·10 Танці та пісні, **Мінхен** (405,4) 15·10 Пісні (Льойте басбар., Ерн-Райнгольд кольорат. сопран), 17·50 Новорічні пісні, **Мілано** (368,6) 11·30 Тріо, 17·10, 23·00 Танк. й камер. музика, **Рим** (420,8) 17·30 Шопенівський концерт, 20·45 Симф. концерт.

Вівторок, 1. січня 1935.

Відень (506,8) 10·40, 18·25 Концерт, 20·1[illegible] Пісні, арфа **Кошиці** (259,1) 17·40 Спів, 18·00 Авд для Закарпаття, **Прага** (470,2) 12·15, 23·00 Концерт, 19·30 „Ганна" оп. Сметани, **Париж** (1648) 13·00 Муз. пер[illegible]нок 15·00 Комед., 20·00 Вес. авд., **Білгород** (438,3) 13·15 Пісні, **Берлін** (356,7) Держ. авд.: Новорічна промова вожда молоді, 15·00 Вес. авд., **Франкфурт** (251) 20·05 „Пімста диника" оп. И. Штравса, **Гамбург** (331,9) 20·00 Оп. вечір, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 16·00 Військ. муз., 21·00 Опера **Ляйпціґ** (382,2) 11·30 Новорічні пісні. **Мінхен** (405,4) 10·45, 16·00 Концерт, 12·00 Популярна музика, **Мілано** (368,6) 17·10 Легка музика, **Рим** (420,8) 13·00 Легка музика, 21·00 „Іль Пірато" оп. Белініа (з участю співака Бенямина Джіґлі).

Львівське радіо.

Понеділок, 31. грудня 1934.

6·45 Ранішня авдиція, 7·50, 22·00 Рекл. концерт, 11·57 Сигнал часу. 12·03 Метеорольоґічні вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт джез орх. (два форт.), 13·00 Полудн. денник, 13·05 З опер Пучінія (гр. пл.) 15·[illegible] Концерт. 15·35 Біржа, 15·45 Концерт (муз. країн Півночі), [illegible] Лекція [illegible] мови, 17·00 Форт. ресітал, 17·25 Радіотехн. гутірка, 17·35 Сальон. музика з гр. пл., 17·50 Сальон. музика з гр. пл., Боротьба та злочин серед ростин, 18·00 Фейл. Новорічні прикази марш. Пілсудського, 18·15—19·45 Концерт солістів: Марія Сокіл-Рудницька (спів), Антін Рудницький (форт.), [Василинко: 1) Малайська серенада, 2) [illegible]р. 3) Любовна пісня, сп. Марія Сокіл-Рудницька; Кир. Ст[illegible]: Краплі [illegible]голосу, вик. Ант. Рудницький; [illegible] 1) Японська дощова пісня, 2) [illegible]-Кіші: Концерт: [illegible] Марія Сокіл-Рудницька в супр. форт.; [illegible] вальс. Ні[illegible] святинний танець, вик. Ант. Рудницький; Римський-Корсаков: [illegible], Рахманінов: Грузинська пісня, вик. Марія Сокіл-Рудницька в супр. форт.; Резерва: Грузинська пісня]. 18·45 „Рік за роком, як вода в потоці" для дітей, 19·00 Пісоньки з гр. пл., 19·25 Сільва реpум, 19·30 Коли на грані року достигають помаранчі, 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Гавайські гітари, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Концерт симф. орх. спів, 21·45 „Лише вперед" (фейл.), 22·15 Акторська антольоґія, Том I. Рік 193[illegible] 22·45, 23·05 Пробоєвики та мельодії [illegible] (гр. пл.), 23·[illegible]0 Комунікати, 23·[illegible] [illegible]зур із оп. Монюшка „Галька", 24·00 Годинник б'є, 00·10 Авд. для закорд. поляків, 0·25 Танк. музика, 1·00 Сильвестрова авдиція „Суд над 1934 роком", 2·00 Танк. музика з гр. пл.

Вівторок, 1. січня 1935.

9·00 Ран. авд., 10·05 Гр. пл., 11·57 Сигн. часу, 12·03 Метеорол. вістки, 12·05, 12·10 Тетр. та фільм. огляд, 12·15 Концерт фільг. орх., спів у супр. форт.; у перерві ок. 13·00—13·15 „Гуцульщина без декорацій", 14·00 Концерт бажань: Здоровлю тебе гр. пл., 15·00 Фейл: На Новий Рік, 15·15 Твори на клярнет із гр. пл., 15·25 Бабцюх у гостині в Щепка, 15·40 Пісонька з гр. пл., 15·50 Гутірка: 10 хв. жінки-хліборобки. 16·00 Популярна муз. з гр. пл., 16·20 Скр. ресітал Міши Познанського в супр. форт., 16·45 Як старий годинник витав Новий Рік із муз. ілюстрацією, 17·10 Муз. до танку в вик. орх., 18·00 Почт.-техн. скринька, 18·10 Сільва рерум. 18·15, 19·20 Легка муз. орх. (саксофон, гармонія, баньо), 18·55 Новорічні діт. гороскопи, 19·20 Акт. фейл. 19·30 Легка музика з гр. пл., 19·50, 19·56 Спортові вістки, 20·00 „Одна одинока ніч" оп. Штольца; в перерві Веч. денник, Як працюємо, 22·15 Рекл. концерт, 22·30 Танк. музика, 23·00 Комунікати, 23·05 Танк. муз. з гр. пл.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10.